

CRÉIXER

Francesc Domènech Rull

Si un element comú tenen els discursos polítics, vinguin del sector ideològic d'on vinguin, és que el fet que comparteixen l'objectiu final del creixement. I parlen d'un creixement sovint en sentit abstracte, que pot fer referència tant a aspectes estrictament econòmics com a termes de benestar, en sentit social o bé simplement demogràfic.

Resulta evident que Valls ha crescut durant els últims 25 anys. S'ha crescut físicament, han nascut barris on abans hi havia terrenys erms o camps cultivats que van fer que es buidés el nucli antic; s'ha crescut en població, superant amb escreix la xifra dels vint mil habitants on la ciutat semblava haver-se estancat. S'ha crescut econòmicament i en benestar en paral·lel a la resta del país... La ciutat, doncs, no s'ha quedat enrere. Negar-ho, almenys si aquests últims 25 anys els analitzem des d'una òptica global, és tenir una bona vista als ulls. Reconegut això, la pregunta que podem fer-nos és si aquest creixement s'ha fet bé, si ha estat a base de pedaços o bé tenint en compte el futur. I aquí l'anàlisi, en alguns casos, ja pot ser diferent.

Valls ha crescut, però també ho ha fet el seu entorn més immediat. I potser el problema és quan constatem que aquest entorn ha crescut més, en termes absoluts, que la ciutat de Valls. Fa 25 anys, la ciutat era la quarta de la demarcació de Tarragona en nombre d'habitants, després de Tarragona, Reus i Tortosa. Ara, en bona part per la tendència viscuda a la franja costanera, municipis com el Vendrell, Cambrils o Salou han passat al davant, amb tot el que això implica en un marc de competència entre ciutats. Fa 25 anys, l'economia tenia una base industrial amb un pes específic de la indústria molt més important que no pas avui, i caldria analitzar les xifres per valorar si aquesta transformació s'ha produït a casa nostra en els termes adequats, sense oblidar la història viscuda per algunes de les indústries emblemàtiques de la ciutat, que 25 anys enrere semblaven insubmergibles... Fa 25 anys mai no hauríem pensat que un quart de segle més tard viuríem el fenomen de la immigració amb la

intensitat amb què l'estem vivint, amb un percentatge superior al 10% de valencs nascuts a fora del país...

Podríem enumerar altres elements per a l'anàlisi. En tot cas, el que probablement ha de resultar un millor exercici no és tant saber com hem canviat, sinó tenir clar un diagnòstic sobre en quina situació ens trobem per poder abordar el futur amb millors garanties. Per exemple, tenir clar el paper que cal jugar en l'àmbit del Camp de Tarragona, una zona cada cop més semblant a una àrea metropolitana en termes sociològics, però encara no en termes de serveis (ara per ara, el transport públic és una vergonya). O per exemple, com hem de pujar al carro del que podríem anomenar nova economia per evitar quedar enrere i perdre riquesa. En definitiva, del que es tracta és de decidir com no quedar aïllats en un entorn canviant que es mou tan de pressa que pot fer que qui no segueixi es despengi de manera irreversible.

Els últims 25 anys, malgrat molts problemes, ens n'hem sortit. Però és clar que no val a badar.

Es construeixen habitatges allà on abans hi havia una fàbrica emblemàtica. Aquesta ha estat una tònica del creixement dels últims 25 anys. (Foto cedida per l'autor)